

Ako to vidím ja Povodeň

Živiť chudobného človeka sľubmi je okrádanie chudobného, napísal Karel Čapek. Triedny megaboj za sociálny štát sa nedávno u nás dostal do fázy, keď verejné financie predstavovali historicky najmenší podiel na hrubom domácom produkte. Podľa Štatistického úradu sa u nás zvýšil podiel dôchodcov ohrozených rizikom chudoby za 3 roky o 43 percent. Vojna s druhým pilierom mala umožniť už dnes, akože sociálne, minúť peniaze určené na dlhodobú udržateľnosť dôchodkov. Nestalo sa.

Zápas za zrušenie živnostníkov z donútenia sa skončil zvýšením ich počtu. Teda aj počtu ľudí nechránených [Zákonníkom práce](#). Boj za preukazovanie pôvodu majetku iba na čas odlákal pozornosť verejnosti od netransparentných tendrov. Nič iné nepriniesol. A sú tu pokusy o nové sľuby.

Núdznym má v kríze pomôcť napríklad zvýšenie daní. Pravdivým argumentom je, že máme nižšie [dane](#) než napríklad severské krajiny, ktoré majú pritom relatívne slušný hospodársky rast. Už menej sa však hovorí o tom, že tieto krajiny majú aj takmer nulovú korupciu a široko dostupné špičkové školstvo a zdravotníctvo.

U nás tendre vyhrávajú často anonymné spoločnosti, rozkrádanie pomaly zovšednieva, odvodový systém umožňuje ľahko uniknúť a za kvalitu v sektoroch priamo spravovaných štátom si treba mnohokrát priplatiť. Ťažko uveriť, že zvýšenie daní by na Slovensku momentálne pomohlo práve chudobným, slabým a chorým.

Podľa iného sľubu našinci nedoplatia na krízu, lebo ju nespôsobili. Je to ako sľúbiť, že na povodne nedoplatí nikto, kto nespustil dážd'. Vie to každý, kto len trochu sleduje vývoj verejných financií a pozerá sa aj za horizont roka 2009. Vláda určite nedokáže plne izolovať ľudí v núdzi od vplyvu globálnej krízy. Zhoršovať ich situáciu ešteaj ďalšími falošnými sľubmi by veru nemala. Na „milosrdnú lož“ je vari ešte priskoro.

nedeľa 12. 7. 2009 22:00 | Eugen Jurzyca, riaditeľ inštitútu INEKO